

Dă-i ceva, cât de puțin, celui care are nevoie.

Pentru că și cel mai mic lucru nu este neînsemnat pentru omul lipsit de toate, dar nici pentru Dumnezeu, pentru că știe că este după puterile tale. În loc de ofrandă mare, dăruiește-i râvna ta, și dacă nu ai nimic, lăcrimează pentru el. Compătimirea din tot sufletul este cel mai bun medicament pentru cel care este la necaz. Adevărata afecțiune ușurează mult suferința.

Frate, nu are prețuire mai mică omul decât animalul, care dacă se pierde sau cade în groapă, legea îți poruncește să-l scoți și să-l îngrijești (Deuteronom 22, 1-4). Prin urmare, câtă milostivire trebuie să arătăm semenilor noștri,

când chiar și față de animale avem datoria să fim grijulii? „*Cel care apasă pe cel sărman defăimează pe Ziditorul lui, dar cel ce are milă de sărac Îl cinstește*”, ne spune Sfânta Scriptură (Pilde 14, 31). Cine nu primește un asemenea Datornic, care în afară de datorie, când va veni timpul, ne va da și dobândă? Și în alt loc spune din nou: „*Prin milostenie și prin cinste sunt curățite păcatele*”. Deci, să ne curățim prin milostenie, să ne spălăm cu ierburi tămăduitoare murdăriile și petele noastre, să devenim albi, unii ca lâna și alții ca zăpada, după milostivirea fiecăruia.

Sursa: **Sfântul Grigorie Teologul**, *Glasul Sfinților Părinți*, Editura Egumenița

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 26 ianuarie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 29 ianuarie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 30 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfinții Trei Ierarhi, Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur
	18:00	Vecernia
Duminică 31 ianuarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Timotei 4, 9-15; Ev. Luca 19, 1-10; glas 1, voscr. 1 → Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) → Sfinții Doctori fără de arginți, Chir și Ioan

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

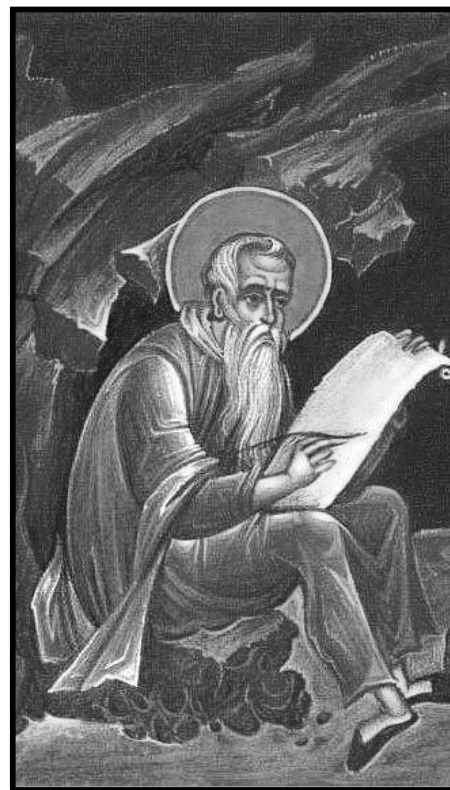
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Bărbatul neîncercat este întru toate nepriceput.”

— Gheron Iosif

Nr. 374 / 24 ianuarie 2021

SFÂNTUL
MACARIE EGIPTEANUL

† 19 IANUARIE

300 – 391

ÎNCĂ N-AM SUFERIT CU HRISTOS

Omul are libertatea ca să se opună diavolului și provocărilor acestuia, dar nu are puterea să-și stăpânească cu totul patimile. Sfinții toți au luptat cu poftel lor; le purtau în ei, dar nu se supuneau lor. Cine își închipuie că poate, prin propria lui putere, să-și stăpânească prilejurile de păcătuire se înșală, nu se cunoaște destul de bine. Numai Dumnezeu păzește casa sufletului nostru. În zadar credem noi că stăm de strajă și o păzim singuri, fără ajutorul Lui. Nimeni nu poate să calce singur „*peste șerpi și peste scorpii*” (Luca, 10, 19), fără ajutorul Domnului. Iisus Însuși ne-a învățat să-I cerem Tatălui să nu ne ducă în ispită, ci să ne izbăvească de cel rău. Numai El poate să o facă, noi nu. Cursele vicleanului sunt atât de subtile și de nesimțite de om, încât neîncetat am

cădea în ele dacă Domnul nu ar privi de sus și nu ne-ar ajuta să le biruim. Împotriva duhurilor rele numai un duh poate lupta, și numai un duh mai puternic decât ele. Acesta este Duhul Sfânt. Duhurile noastre sunt deja stricate, de la Adam, și nu sunt în stare să lupte cu duhurile întinericului. Numai cei ce s-au curățit de tot, prin nesfârșite lupte, pustnicii și anahoreții pustiului au putut să dea lupta direct cu puterile răului. Inimile noastre însă sunt legate încă de pământ; nu ne-am jertfit încă poftele și nu ne-am dezlegat de lume. Suntem departe, încă în Egipt și n-am primit țara făgăduită, unde curge lapte și miere. Încă nu ne-am frământat cu aluatul sincerității, ci zăcem în aluatul răutății. Încă nu ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și nu ne-am îmbrăcat cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu; încă n-am ieșit din stricăciune și n-am intrat în sfințenie. Încă nu purtăm chipul cel ceresc și încă nu ne rugăm în duh și adevăr pentru a putea stăpâni păcatul care este în noi. Nu ne-am schimbat încă mintea, mai gândim și raționăm ca toată lumea, semănăm încă mult cu restul lumii. Încă n-am suferit cu Hristos și pentru Hristos și încă nu purtăm pe trupul nostru semnele Lui. Încă nu merităm moștenirea Împărăției

Cerurilor. În noi încă domnește duhul sclaviei, iar nu duhul fiilor lui Dumnezeu. Încă nu am devenit temple ale Duhului Sfânt. Și toate acestea pentru că n-am ajuns încă la Iubire pentru Mirele Ceresc. Cine își dă seama de măreția sufletului său trebuie să-și dea seama și de teribila lui cădere, din care nu se poate răscumpăra decât prin grele suferințe, asemenea lui Hristos. Cu El să suferim dacă voim să fim proslăviți împreună cu El. Necrucificându-ne, nu-L putem urma pe Hristos. Și nu în vorbe, ci în fapte, în gânduri, în toată viețuirea noastră, exterioară și interioară. Creștinismul nu este ceva obișnuit, este o mare taină. Este o chemare la o viață împărătească, cerească, o chemare la o preoție sfântă, căci fiecare creștin care se jertfește pe sine devine preot ales al lui Dumnezeu. Cei cu adevărat creștini devin atât de smeriți, încât smerenia le este o a doua natură.

Apropiindu-se cineva de Domnul, se cuvine, mai înainte de toate, să se silească a săvârși binele – chiar dacă inima sa nu vrea acest lucru – și să aștepte totdeauna, cu credință neclintită, mila Lui; să se silească să iubească, chiar dacă nu are în el iubire; să se silească să fie blând, chiar dacă nu are în el

blândețe; să se silească să fie îndurător și să aibă inimă milostivă, chiar dacă nu are din fire aceste însușiri; să se silească să fie îndelung-răbdător, atunci când este disprețuit, iar când este batjocorit, să nu se indigneze, după cum s-a scris: „*Să nu vă răzbunați singuri, iubiților*” (Rom. 12:19). Să se silească spre rugăciune, chiar dacă îi lipsește rugăciunea duhovnicească. Văzând, deci, Dumnezeu pe unul că așa se luptă și cu sila, împotriva voii inimii sale, vine către Domnul, îi va da adevărata rugăciune a Duhului, îi va da iubirea adevărată, blândețe adevărată, îndurare a inimii și bunătatea adevărată – într-un cuvânt, îl umple de roadele Duhului.

Dacă cineva, neavând (harul) rugăciunii, se silește să se roage să obțină doar acest har — fără să se silească (să practice) și blândețea, smerenia și celelalte porunci ale Domnului, fără să arate grijă, luptă și trudă ca să le realizeze pe acestea, în măsura în care depind de hotărârea și de libertatea voinței lui — uneori i se dă, în parte harul rugăciunii, în odihna și veselia Duhului, după cererea sa. Însă, în comportamentul său (un astfel de om) rămâne precum era mai înainte. Îi lipsește blândețea pentru

că n-a căutat-o și nu și-a dat osteneala ca s-o obțină, nici nu s-a pregătit să fie așa. Îi lipsește smerenia pentru că n-a cerut-o, nici nu s-a silit ca s-o obțină. Îi lipsește dragostea față de toți pentru că n-a purtat grijă de ea, nici n-a pomenit-o în rugăciune. Îi lipsește credința și încrederea în Dumnezeu, pentru că recunoscându-se pe sine, nu s-a convins de sărăcia sa, iar în vreme de necaz, nu s-a ostenit să ceară de la Domnul o credință puternică față de el și o încredere desăvârșită.

Sursa: **Sfântul Macarie Egipteanul**, *Pocăința sau întoarcerea la Dumnezeu. Extrase din Omiliile duhovnicești ale Sfântului Macarie Egipteanul*, Editura Bizantină

SFÂNTUL IERARH GRIGORIE TEOLOGUL

† 25 IANUARIE

329 – 390

DESPRE MILOSTENIE

Îmbogățește-te nu numai cu avere, ci și cu evlavie, nu doar cu aur, ci și cu virtute, sau mai bine doar cu virtute. Fă-te mai cinstitor față de aproapele, arătând mai multă bunătate. Fă-te „dumnezeu” pentru cel aflat în strâmtorare, urmând milostivirii lui Dumnezeu.